

Skarga wniesiona dnia 12 września 2004 r. przez Erica Mathiasa Friesa Guggenheima przeciwko Europejskiemu Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (CEDEFOP)

(Sprawa T-373/04)

(2004/C 284/49)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 12 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Europejskiemu Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (CEDEFOP) przez Erica Mathiasa Friesa Guggenheima, zamieszkałego w Tesalonikach (Grecja), reprezentowanego przez Marca-Alberta Lucasa, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie niezgodności z prawem decyzji dyrektora Centrum ds. Poprawy Koordynacji i Efektywności (Centre sur l'Amélioration de la Coordination et de l'Efficacité) CEDEFOP (A4) z dnia 17 grudnia 2003 r., w zakresie, w jakim nie przewiduje ona ani wezwania do składania zgłoszeń na stanowiska „Head of Area”, ani procedury selekcyjnej kandydatów na te stanowiska;
- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora CEDEFOP z dnia 28 stycznia 2004 r. o powołaniu niektórych osób na stanowiska „Head of Area” bądź „Acting Head of Area”;
- stwierdzenie, w niezbędnym zakresie, nieważności decyzji Komisji Odwoławczej CEDEFOP (A17) z dnia 1 czerwca 2004 r. o oddaleniu skargi strony skarżącej z dnia 6 maja 2004 r. skierowanej przeciwko wcześniej zaskarżonym decyzjom;
- obciążenie CEDEFOP kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Strona skarżąca, członek personelu tymczasowego CEDEFOP, kwestionuje decyzje dyrektora CEDEFOP z dnia 28 stycznia 2004 r. powołujące niektóre osoby na stanowiska „Head of Area” bądź „Acting Head of Area”.

Strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 7 ust. 1 i 2 regulaminu pracowniczego oraz art. 10 akapit pierwszy warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, w zakresie, w jakim pracownikom Centrum powołanym na stanowiska „Head of Area” zostały przydzielone, bez porównania ich kwalifikacji i kwalifikacji innych urzędników czy pracowników Centrum, nowe funkcje wysokiego szczebla, wymagające szczególnych kwalifikacji.

Swoją skargę strona skarżąca opiera na tym, że wezwanie do składania zgłoszeń na stanowisko, a także selekcja kandydatów do pełnienia pewnych funkcji może być wymagana nie tylko na podstawie art. 4, 29 i 45 regulaminu pracowniczego, dotyczących obsadzania wolnych stanowisk w drodze przenie-

sienia, awansu czy konkursu, ale także w interesie służby, któremu podporządkowane są, zgodnie z art. 7 regulaminu pracowniczego, zasady wyznaczania na inne stanowisko.

Skarga wniesiona 20 września 2004 r. przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-374/04)

(2004/C 284/50)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 20 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikami procesowymi strony skarżącej są Claus-Dieter Quassowski, Annette Tiemann, wspierani przez Dietera Sellnera i Ulricha Karpensteina, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 7 lipca 2004 r. (K(2004) 2515/2 wersja ostateczna);
- stwierdzenie nieważności art. 2 tej decyzji w zakresie, w jakim w lit. a)-c) nakazuje ona Republice Federalnej Niemiec dokonanie zmian i powiadomienie o zmianach krajowego planu rozdzielania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja dotyczy krajowego planu rozdzielania przydziałów emisji gazów, który został przedstawiony przez Niemcy na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE. W tej decyzji Komisja formułuje zarzuty przeciwko przewidzianej w krajowym planie rozdzielania dla Niemiec następczej korekcie rozdziału przydziałów emisji gazów (tak zwana „korekta redukująca ex-post”). Zdaniem Komisji z tego powodu plan ten jest niezgodny z załącznikiem III dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾.

Dla uzasadnienia swojej skargi strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 9 ust. 3 w związku z załącznikiem III dyrektywy 2003/87. Załącznik III nie zabrania Państwom Członkowskim przeciwdziałania nadmiernemu rozdzielaniu przydziałów za pomocą korekty ex-post. Wręcz przeciwnie, na podstawie dyrektywy 2003/87 Państwa Członkowskie są zobowiązane do odwołania decyzji w sprawie rozdzielania przydziałów, jeżeli została ona oparta na błędnych opisach.

Zaskarżona decyzja narusza również art. 176 WE, ponieważ Komisja nie może zabronić Państwom Członkowskim wniesienia dodatkowego wkładu w ochronę klimatu, polegającego na odbieraniu rozdzielonych przydziałów w przypadkach, w których nie zrealizowały zamierzonego celu.

Wreszcie, Komisja przeoczyła zdaniem strony skarżącej, że korekta ex-post nie może w nieuzasadniony sposób sprzyjać nowym operatorom, ponieważ przewidziana jest wyłącznie jako korekta redukująca. W związku z tym decyzja będąca przedmiotem skargi zawiera oczywisty błąd w uzasadnieniu.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz. U. L 275 z 25.10.2003, str. 32.

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2004 r. przez Polyelectrolyte Producers Group przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-376/04)

(2004/C 284/51)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 17 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich przez Polyelectrolyte Producers Group z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowaną przez K. Van Maldegem i C. Mereu, prawników.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji strony pozwanej zezwalającej Norwegii na stosowanie surowszych ograniczeń dotyczących stężenia akrylamidowych substancji chemicznych niż stosowane we Wspólnocie, zawartych w decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 59/2004 z dnia 26 kwietnia 2004 r. (¹) zmieniającej Załącznik II (Przepisy techniczne, normy, badania i certyfikacja) do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz uchylenie stanowiska przyjętego przez Wspólnotę dla celów wydania wyżej wymienionej decyzji;

— stwierdzenie niezgodności z prawem oraz braku zastosowania względem skarżącej decyzji Wspólnego Komitetu EOG z dnia 26 marca 1999 r. (²) dotyczącej Porozumienia o EOG – Załącznik II, Rozdział XV – odnośnie zweryfikowanych przepisów w zakresie substancji niebezpiecznych w części, w której dopuszcza ona stosowanie przez Norwegię surowszych ograniczeń dotyczących stężenia akryloamidowych substancji chemicznych niż te, które stosowane są we Wspólnocie;

— nakazanie stronie pozwanej wypłacenia skarżącej odszkodowania z tytułu poniesionej szkody w związku z wydaniem zaskarżonego aktu w wysokości wynoszącej wstępnie jeden euro wraz z odsetkami do czasu ustalenia dokładnej wysokości;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W uzasadnieniu niniejszej skargi skarżąca podnosi, że w związku z brakiem uregulowań wspólnotowych brakowało kompetencji do przyjęcia zaskarżonych środków na podstawie art. 102 Porozumienia o EOG. Ponadto skarżąca stwierdza, że zaskarżone środki ograniczają swobodę przepływu towarów i w związku z tym naruszają art. 1, 3 i 97 Porozumienia o EOG. Podnosi ona również, że naruszają one art. 30 i 31 dyrektywy 97/548 (³). Skarżąca wskazuje także na naruszenia ogólnych zasad prawa wspólnotowego, mianowicie zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, współmierności oraz zakazu dyskryminacji, jak również podstawowych wymogów proceduralnych, mianowicie potrzeby konsultacji z Parlamentem Europejskim i obowiązku wykazania podstaw.

Odnośnie swego roszczenia o odszkodowanie, skarżąca podnosi, że w wyniku zaskarżonych środków poniosła szkodę zarówno materialną, poprzez konieczność opatrzenia poliakryloamidu sprzedawanego w Norwegii bardziej restrykcyjnymi etykietami i wskazaniem zagrożenia, co wiąże się z dodatkowymi kosztami, jak również niematerialną, ponieważ, zdaniem skarżącej, norweskie środki, na które strona pozwana wyraziła zgodę, postawiły w złym świetle klasyfikację poliakryloamidu używaną poza granicami Norwegii.

(¹) Dz.U. L 277, str. 30.

(²) Dz.U. C 185, str. 6.

(³) Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. P 196 z 1967 r., str. 1.

Skarga wniesiona dnia 16 września 2004 r. przez Barta Nijisa przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-377/04)

(2004/C 284/52)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 16 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu Wspólnot Europejskich wniesiona przez Barta Nijisa, zamieszkałego w Bereldange (Luksemburg), reprezentowanego przez Fränka Rollingera, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.